

Det ærede Medlem udtalte, at hvis i nogle Kommuner Industriens Mænd viser en rimelig Bestræbelse for at holde Arbejdet i Gang i Stedet for at afskedige deres Arbejdere og standse Bedriften, bør en saadan Kommune maaske være gunstigere stillet end en Kommune, hvor Industriens Mænd handler paa anden Vis. Jeg tror dog, det vil være overordentlig vanskeligt at regulere Forholdet paa den Maade, som det ærede Medlem tænkte sig. Naar der i en enkelt Kommune er en stor Bedrift, som standses paa maaske uberettiget eller mindre hensynsfuld Maade, saa kan man dog ikke sige, at denne Kommunes Beboere burde lide særlig under, at den havde en enkelt saadan Bedrift i sin Midte. Jeg er tilbøjelig til at tro, at denne Omstændighed ikke vil kunne være bestemmende for Afgørelsen af Spørgsmaalet om Forholdet mellem Statens og Kommunernes Deltagelse i Udgifterne til Understøttelsen. Spørgsmaalet kan efter min Mening kun afgøres efter dette ene Synspunkt: I hvor høj Grad vil man erkende, at den Arbejdsløshed, som opstaar i Aar, ikke har den ekstraordinære Arbejdsløsheds Karakter, som vi tidligere har kendt, og for hvis Vedkommende vi tidligere har lovgivet, men er i den Grad udenfor alle tidligere Forhold, at der ikke kan være Tale om andet, end at det er Samfundet som Helhed, der maa yde Ofre i den Anledning. Ja, paradoksalt kunde jeg maaske sige, at hvis det ikke var nødvendigt at have Kommunernes Medvirkning fuldt ud, for at Kontrollen kan ydes paa bedst mulige Maade og for, at man kan have Indseende med, at der ikke finder utilbørlige Ting Sted, var Forholdet vel egentlig af en saadan Art, at det udelukkende medførte en Statsopgave. Altsaa: Spørgsmaalet er, i hvilken Grad man vil erkende, at det er overordentlige Forhold, der her er Tale om, Forhold af en Art, som ingen i vort Slægtled har kendt. Jeg tror, man maa erkende, at dette er Tilfældet i en saadan Grad, at det ikke er urimeligt, at vi overfor dem anvender den samme Brøkdal fra Statens Side, som vi i tidligere Tilfælde adskillige Gange har anvendt, og som ogsaa er anvendt i Loven om Understøttelser i Anledning af Indkaldelserne.

Det ærede Medlem fra Verninge omtalte Vanskelighederne ved Kontrollen og pegede paa, at det ikke faldt helt let at finde en rimelig Kontrol med Hensyn til den Del af Understøttelserne til arbejds-

løse, som kom til at virke som en Art fortsat Hjælp paa samme Maade som tidligere derigennem, at Hjelpekasserne traadte til, naar Arbejdsløsheds-kassen ikke længere efter sine Vedtægter kunde yde Understøttelse. Det er ganske rigtigt. Men med Hensyn til disse Forhold foreligger der et Forbillede i tidligere Love, og den 14. Maj 1909 har en af mine højtærede Forgængere, det ærede Medlem fra Assens (Klaus Berntsen), udsendt et Cirkulære til Magistraten og samtlige Amtmænd, hvorved Forholdene i saa Henseende reguleres; den Ordning, som dette Cirkulære fastslog, vil sikkert danne et udmærket Forbillede for, hvad der kan gøres paa dette Omraade. Det ærede Medlem sagde, at særlige Vanskeligheder opstod overfor den Art af Arbejdsløshed, som laa udenfor Omraader, hvor en Organisation allerede eksisterer, og det maa jeg give det ærede Medlem fuldkommen Ret i, ja saa fuldkommen Ret, at jeg tror, jeg har Lov at sige, at det ikke var vel betænkt af det ærede Medlem fra Bælum at mene, at det maatte skyldes Tankeløshed, hvis man ikke var i Stand til nu at fremlægge de Regler, hvorefter denne Sag skal ordnes. Jeg har allerede angivet visse Hovedlinier. Jeg er ogsaa i Stand til for Udvalget at pege paa, hvilke Hovedlinier man f. Eks. i Sverige har ønsket at fastslaa. Meget mere vil jeg ikke kunne gøre, naar jeg mødes med Udvalget, men Udvalgsforhandlingerne vil ikke derfor være frugtesløse. Det vil være overmaade nyttigt for Ministeren at faa Impulser fra Udvalget med Hensyn til denne Sag, om hvilken jeg i øvrigt tør sige, at Reglerne efter min Mening maa udarbejdes under Samarbejde med de Statsinstitutioner, som har med denne Sag at gøre: Arbejdsanvisningsdirektøren og Inspektøren for Arbejdsløsheds-kasseinstitutionen, og de kommunale Institutioner: Hjelpekasseinstitutionen, som er organiseret i en Fællesforening. Jeg tror ikke, man kan sige, det skyldes Tankeløshed, hvis der ikke forinden kan præsteres et fuldkomment Sæt af Regler, og jeg tror heller ikke, det vil kunne siges at være forhastet at fremme Lovforslaget, uden at saadanne Regler er tilvejebragte ved et saadant Samarbejde. Man maatte, før det var muligt med Rette at paakalde Hjelpekasseinstitutionens gode Raad og Vejledning med Hensyn til Kontrolregler, vide, om Rigsdagen overhovedet kunde gaa ind paa den Tanke, at man i dette Forhold skulde benytte Hjelpekasseinstitutionen. Forholdet vil imidlertid ikke kunne